

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

49. An mulieri deficienti in partu sit ministrandum Sacramentum Extremæ
Vnctionis? Et infertur hoc Sacramentum non esse ministrandum iis, qui
non laborant infirmitate, licet in magno vitæ periculo ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76405](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76405)

RESOL. XLIX.

An mulieri deficienti in partu sit ministrandum Sacramentum Extremae Vnctionis?

Et infertur hoc Sacramentum non esse ministrandum iis, qui non laborant infirmitate, licet in magno vita periculo versentur, & sic non est ministrandum gerentibus bellum, aut existentibus in mari cum periculo mortis, aut damnatis ad mortem per supplicium à Iudice. Ex part. 10. tract. 12. & Misc. 2. Rel. 9.

§. 1. **N**egativè responder Bonacina de Sacr. disp. 7. quest. unica. punct. 5. n. 6. Naldus in Summa. verb. Extr. Vnctio. n. 5. Sed ego puto affirmatiuè sententiæ adhaerendum esse, si mulier in partu incipiat deficere. Et ita docet Leandrus de Sacram. tom. 1. tract. 4. disp. 3. quest. 21. & alij penes ipsum; quibus ego addo Patrem Lugo de Sacram. in genere. cap. 21. n. 5. & Patrem Amicum in Curs. Theolog. tom. 8. disp. 19. sect. 9. n. 137. vbi sic ait: Concedunt hoc Sacramentum multi Doctores feminis partui proximis: quamquam, vt refert Emmanuel Sa. verbo. Extrema Vnctio, in fine, id vult Synodus Mediolanensis. Explicandi tamen sunt hi Doctores, vt tunc sit hoc Sacramentum ministrandum feminis partui proximis, quando ex nimio dolore partus ita corporis viribus debilitantur, vt de morte earum timeatur. Ita ille. Sed audiamus Reverendissimum Candidum tom. 3. disp. 3. art. 5. dub. 3. sic asserentem: Hoc Sacramentum non est conferendum iis, qui non laborant infirmitate, licet in magno vita periculo versentur; & sic non est ministrandum gerentibus bellum, aut existentibus in mari cum periculo mortis, aut damnatis ad mortem per supplicium à Iudice, aut mulieribus in partu existentibus. Quia, hi omnes laborant infirmitate corporali: sed ex verbis D. Iacobi, cap. 5. Infirmitas, quis in vobis, inducat Presbyteras, & orent super eas, unguentis enim oleo in nomine Domini, aperte colligitur, hoc Sacramentum non esse conferendum, nisi laborantibus infirmitate corporali, ergo gerentibus bellum, existentibus in mari, damnatis ad mortem, mulieribus in partu existentibus Sacramentum hoc non debet conferri. Quod si mulier in partu incipiat deficere, est ei hoc Sacramentum dandum; quia tunc ex defectu naturæ proxima est morti. Hæc Candidus. Rectè itaque dixit Tealench. de Sacram. lib. 6. cap. unico. dub. 4. num. 4. quod Extrema Vnctio mulieribus parturientibus communiter non est danda; nisi vitæ discrimen fundetur in aliqua actuali ægitudine, & infirmitate; vt quia iam cepit habere acerbissimos dolores, ex quibus iudicio Medicorum appareat probabile periculum mortis. Et ita ego olim consului, mulierem actu parturientem ex grauib. doloribus constitutam ex iudicio Medicorum in probabili periculo vitæ fuisse virginem Sacramento, vix enim contingit tale periculum sine ægitudine nata extorsione, & vexatione partium inferiorum, & tunc adduxi pro mea sententiâ, præter Doctores citatos, Lublinum in Summa, verb. Extrema Vnctio, num. 14. Reginaldum in praxi, tom. 2. lib. 48. cap. 10. n. 68. Vide etiam Fillucium tom. 1. tract. 3. cap. 5. n. 68. Vnde valde miratur Leandrus vbi supra cum Archangelo de Rubis, quomodo Concilium Mediolanense 4. part. 2. affirmet vulneratos mortaliter inungi posse, & mulierem in partu deficientem inungi non debere: cum tam ista, quam illi violentè ad mortem infirmentur: imò tantò

magis mulier inungi debere, cum eius infirmitas sit ex defectu naturæ, quæ in partu infirmitas est solita est. Sed considera, & recognosce, necdum Concilium loquatur de mulieribus existentibus in partu sine periculo, vt obiter Basilius in Extrema Theolog. verb. Extrema Vnctionis Sacramentum, n. 4. non autem deficientibus in partu, & confitentibus in probabili mortis periculo. Vide Antonium Regucium in Lucerna Parochorum, de Sacram. Extrema Vnctionis, quest. 14. num. 1. & Michaëlem Zanardum in Direct. Theol. part. 1. de Sacram. Extrema Vnctionis, cap. 5. §. 6.

RESOL. L.

An illis, qui in amentiam inciderunt, sit in periculo mortis ministranda Extrema Vnctio, licet hoc Sacramentum nunquam petierint?

Et an in tali casu phreneticus, vel furiosus, si sit ligandus, vel fortiter tenendus, vt recipiat Extremam Vnctionem, excoisus tamen laici ad tollendum scandalum? Ex part. 5. tract. 3. Rel. 14.

§. 1. **R**espondeo affirmatiuè cum Ludovico Mercurio in D. Thom. tom. 3. tract. de Extrema Vnctione, disp. 9. sect. 2. n. 6. vbi sic ait, Scandali debium est, an ministrari possit quibuslibet infirmis de vita periculantibus etiam non petentibus, imò nec petere, vel ob amentiam, in qua tunc laet, vel ob aliud impedimentum valentibus Communitatis sententiâ esse posse, non modò si ante petierint, peccatoria voluntate suam illam priorem voluntatem postea retractarint, quod certum est, sed etiam dum liber nunquam expressè petierint, aliquam tamen habent illud suscipiendi intentionem, vel formalem & expressam, vel virtuale & interpretatiuam, quam semper habent ij, qui debite Sacramenta illa percipiunt, vel de commissis à se peccatis contritissimi aut saltem attriti, quod de quolibet, de quo contrarium non constat, semper est presumendum, quia qui non probatur malus, bonus presumi debet; & ita docet etiam Fillucius tom. 1. tract. 3. cap. 5. n. 101. Ochagavia de Sacram. Extrema Vnctio, quest. 7. n. 1. Ludouicus à S. Iuan de Sacram. Extrema Vnctio, quest. 1. art. 6. disp. 2. concl. 2. & 3. & Vega in periculo Curæ, tom. 2. cap. 1. §. 3. n. 15. vbi sic ait, [Est] Sacramentum es ordenado tambien para curar los pecados veniales, y las reliquias de los pecados mortales, por tanto à los locos y futiosos y simples de su nacimiento que no supieron nunca pecar, y no peccaron tampoco tener deuotion, como se ha de tener à este Sacramentum, no se de administrar. Otra cosa es, que si tuvieron luzidos intervalos, o enloquecieron por alguna enfermedad, y le pudieron antes, o le desistieron exprellamente, o tacitamente, o alomenos le huieran perdido, si huieran aduertido, porque à estos les puede ser administrado. Sic ille. Cui adde Præpositum in 3. part. quest. unica. de Sacram. Euch. dub. 1. n. 59. Granadum de Sacram. contr. 8. tract. unico. disp. 1. n. 4. Zambrianum de Sacram. Extrema Vnctionis, quest. 2. qui n. 3. vt ego alibi notavi, putat in tali casu phreneticum, vel furiosum; si resistat, esse ligandum, vel fortiter tenendum, vt recipiat Extremam Vnctionem, excoisus tamen laicis ad tollendum scandalum, & satis non dubito id esse necessarium, quando phreneticus non possit recipere aliud Sacramentum. Ita ille, & nouissime, me citato, Barbosa de officio Parochi, cap. 22. num. 31.